

Výjezdní seminář z obchodního práva
Obchodněprávní judikatura včera, dnes... a zítra?

25. – 27. dubna 2014

**Způsob zastoupení SRO či AS členy statutárního orgánu a důsledky
jeho nedodržení**

Blažena Kuthanová

3. ročník PF UK

Resumé

V souvislosti s rekodifikací soukromého práva se ocitáme v novém právním prostoru. Tato práce má sloužit jako krátké shrnutí a porovnání institutu způsobu zastoupení společnosti s ručením omezeným a akciové společnosti členem statutárního orgánu před a po 1. 1. 2014 se zaměřením na průlomovou judikaturu. I nadále bude možné odchýlit se od zákonné úpravy a určit odlišný způsob zastoupení členem statutárního orgánu s povinností takový způsob zapsat do obchodního rejstříku. Právní jednání, učiněné členem statutárního orgánu při nedodržení závazného způsobu zastoupení společnosti, bude pravděpodobně shledáno za zdánlivé, stejně jako v letech minulých, a tudíž se k němu nebude přihlížet.

1. Úvod a cíl práce

Cílem této práce je objasnit otázku způsobu zastoupení kapitálových obchodních společností členy statutárního orgánu a důsledků jeho nedodržení.

První část je zaměřena na obecné seznámení s problematikou jednání právnické osoby prostřednictvím statutárního orgánu (v novém právu zastoupení) a na srovnání stavu, který panoval před rekodifikací a který panuje nyní. Jsou zde zakotvena obecná východiska, z nichž vycházím v celém následujícím textu.

Následující obsah se týká úpravy způsobu zastoupení členy statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným a akciové společnosti s důrazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a posouzení situace v rámci nové právní úpravy.

V neposlední řadě se práce zabývá důsledky, které plynou z nedodržení způsobu zastoupení členy statutárního orgánu.

2. Obecně o zastoupení před a po rekodifikaci

Na začátku si položíme esenciální otázku: Jaký účel splňuje institut zastoupení u právnických osob (potažmo u kapitálových obchodních korporací)? Snad se lze shodnout na základní myšlence, která provázela autory nového občanského zákoníku¹. Právnická osoba je osobou vytvořenou právem, jež neexistuje v hmotném světě. Proto nám zákonodárce podává pomocnou berličku – institut zastoupení. Tomu tak ale nebylo vždy.

Stará právní úprava přiznávala právnické osobě nejen způsobilost mít práva a povinnosti, právní subjektivitu², ale i způsobilost k právním úkonům³. Statutární orgán jednáním jménem právnické osoby pro právnickou osobu přímo nabýval práva a povinnosti,

¹ zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

² § 18 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

³ § 19a odst. 1 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

vytvářel její vůli a zároveň ji projevoval. Proto v minulosti platilo, že i právnická osoba jednala přímo a statutární orgán nebyl jejím zástupcem⁴.

Ačkoliv právnická osoba po rekodifikaci stále disponuje způsobilostí mít práva a povinnosti⁵ (právní osobností), a to v rozsahu, v jakém se slučují s její právní povahou⁶, nemůže je sama nabývat, není tedy nadále svéprávná.

Zde je zřejmá změna v chápání druhu zastoupení – právnická osoba není nadále svéprávná a její statutární orgán nejedná jejím jménem, ale za ní tak, aby vytvářel její vůli. Statutární orgán zastupuje právnickou osobu a je jejím jím zákonným zástupcem. I z názvu části nového občanského zákoníku týkající se *jednání za právnickou osobu* lze gramatickým výkladem dovodit, že zastoupení statutárním orgánem je autory zákona chápáno jako nepřímé jednání právnické osoby.

Avšak teorie se střetává s praxí. Zastoupení právnické osoby statutárním orgánem nelze považovat za zastoupení čistě zákonné či smluvní. Prolínají se v něm oba prvky, neboť zákon sice stanovuje určitá práva a povinnosti členů statutárního orgánu, ale zároveň další oprávnění často plynou ze zakladatelského právního jednání.

Dále lze polemizovat o otázce nesvéprávnosti právnické osoby. Již prvorepubliková literatura stavěla právnickou osobu na roveň člověka. Samotný Tilsch⁷ zastával myšlenku, že právnickou osobu nemůžeme považovat za nepřičetnou, avšak nelze na ni ani aplikovat závěry o způsobilosti či nezpůsobilosti k právním činům. Také se přikláněl k přímému jednání právnické osoby – činy lidí, kteří právně jednají za právnickou osobu, jsou právní činy právnické osoby samotné. Tím zdůvodnil, proč se takové skupiny osob nazývají orgány – jsou mozkiem právnické osoby, jejíma rukama.

Bohužel pro rozpory v otázce ne/přímosti jednání právnické osoby či její nesvéprávnosti není v této práci dostatek prostoru. Přejdeme tedy k meritu.

Způsob zastoupení vyjadřuje, zda člen statutárního orgánu jedná samostatně či spolu s dalším členem/členy statutárního orgánu. Je-li jeho jednání podmíněno jednáním jiným

⁴ např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. května 2003, sp. zn. 29 Odo 430/2002: „*Jednání statutárního orgánu právnické osoby není jednáním za jiného, ale jednáním této právnické osoby.*“

⁵ § 118 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

⁶ § 20 odst. 2 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

⁷ str. 138, TILSCH, Emanuel a Jiří SPÁČIL. Občanské právo: část všeobecná. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012.

členem statutárního orgánu, jedná se o tzv. princip čtyř očí. Společnost tím preventivně předchází ukvapeným či jinak nesprávným právním jednáním člena statutárního orgánu. Motivací pro určení odlišného způsobu jednání bylo (a bude), alespoň dle mého názoru, nejčastěji ochrana společnosti před neuváženým rozhodnutím pouze jedné osoby.

Zastoupení statutárním orgánem je zastoupením generálním. To znamená, že statutární orgán zastupuje právnickou osobu ve všech věcech⁸/záležitostech⁹ (na rozdíl např. od prokury jako zvláštní plné moci, či zastoupení zaměstnanci).

Obecná úprava zastoupení právnické osoby členy statutárního orgánu, a to i v minulé právní úpravě¹⁰, vychází z občanského zákoníku¹¹.

Obchodní zákoník vyjadřoval přímé jednání právnické osoby statutárním orgánem v § 13 odst. 1¹². Zároveň chránil dobrou víru třetích osob ve vztahu k statutárnímu orgánu, který překročil rozsah předmětu podnikání právnické osoby. Nicméně pokud statutární orgán překročil zákonem svěřenou či dovolenou působnost, právnická osoba z takového jednání nebyla vázaná vůči třetím osobám.¹³

Ustanovení § 35 obchodního zákoníku povinoval právnickou osobu k podání návrhu, mimo jiné, na zápis statutárního orgánu nebo jeho člena s uvedením způsobu, jakým jedná jménem právnické osoby, do obchodního rejstříku. Obdobně stanoví nový občanský zákoník v § 120 odst. 1. Důležitost zapsání způsobu jednání do veřejného rejstříku nelze podceňovat. Důsledky případného nedodržení způsobu jednání členem statutárního orgánu stojí a padají na této podmínce – viz dále.

Jednotlivé formy zastoupení kapitálových obchodních společností pak zakotvil obchodní zákoník – statutárním orgánem akciové společnosti bylo představenstvo¹⁴, u společnosti s ručením omezeným pak tuto funkci vykonával jeden či více jednatelů¹⁵. Stejně

⁸ § 20 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

⁹ § 163 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

¹⁰ § 20 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

¹¹ § 161 a následující z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

¹² „*právnická osoba jedná statutárním orgánem*“

¹³ § 13 odst. 4 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

¹⁴ § 133 odst. 1 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník § 191 odst. 1 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

¹⁵ § 191 odst. 1 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

tomu tak je v zákonu o obchodních korporacích. Novou možnost skýtá statutární ředitel¹⁶ jako statutární orgán monistické akciové společnosti.

Nový občanský zákoník v ustanovení § 164 odst. 2 presumuje základní pravidlo pro posuzování způsobu zastupování, když stanoví, že každý člen statutárního orgánu právnickou osobu zastupuje samostatně, neurčí-li zakladatelské právní jednání jinak.

3. Způsob zastoupení členy statutárního orgánu

3.1 Před rekodifikací

Ustanovení § 133 obchodního zákoníku v prvním odstavci říkalo, že statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů. V případě, že společnost měla více jednatelů, každý z nich byl oprávněn jednat samostatně, ledaže společenská smlouva nebo stanovy stanovily jinak. Pokud společenská smlouva nebo stanovy stanovily jinak, uváděly tím způsob jednání odlišný od zákonné úpravy, která opravňovala každého z jednatelů k samostatnému jednání.

Způsob jednání člena statutárního orgánu dosahoval různých modifikací – například jednatelé byli povinni jednat jen společně či někteří z jednatelů jednali společně a to v konkrétních situacích nebo obecně ve všech právních jednáních.

Obchodní zákoník stanovil v § 191 odst. 1, že statutárním orgánem je, a tudíž za akciovou společnost jedná ve všech věcech, představenstvo. Obdobně jako u členů statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným, nevyplynulo-li ze stanov společnosti něco jiného (například že členové představenstva v určitých případech konají právní úkony jen společně; anebo člen představenstva musí jednat jen s místopředsedou, popř. předsedou představenstva; apod.), za představenstvo jednal každý člen samostatně.

I představenstvo mohlo fungovat jako jednočlenný, individuální statutární orgán, a to v případě jednočlenné akciové společnosti.¹⁷

Kritický bod, jak se v judikatuře Nejvyššího soudu ukázalo, přišel v momentě, kdy bylo nezbytné odlišit způsob zastoupení společnosti jejím statutárním orgánem od ostatních právních institutů.

¹⁶ § 463 z. č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích

¹⁷ § 194 odst. 3 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

Vezmeme-li v úvahu § 15 obchodního zákoníku, sám Nejvyšší soud potvrdil v rozsudku ze dne 20. 8. 2002, sp. zn. 29 Odo 198/2002, že zmíněné ustanovení upravuje **jednání osob, jež jsou při provozu podniku pověřeny určitou činností** a že toto ustanovení nelze vztáhnout na jednatele společnosti jako jejího statutárního orgánu, ale jen na jednání osob jiných. Právní závěr, že statutární orgán, který nemohl činit jménem společnosti právní úkony sám, může jednat za společnost podle § 15 obchodního zákoníku, byl nesprávný.¹⁸

Již v rozhodnutí z roku 2002, Nejvyšší soud zdůraznil, že od způsobu jednání jednatelů¹⁹ je třeba striktně odlišovat **omezení jednatelského oprávnění jednatelů**²⁰, která jsou neúčinné vůči třetím osobám, a to třebaže se oba instituty vyznačovaly restrikcí jednatelské oprávnění člena statutárního orgánu. Princip neúčinnosti omezení jednatelského oprávnění zakotvoval obchodní zákoník obecně v § 13 odst. 5. Za taková omezení byly považovány například právní úkony jednatele se souhlasem valné hromady či dozorčí rady. Překročení jednatelského oprávnění ze strany jednatele nemělo vliv na platnost takového právního úkonu, ale jednatel mohl být shledán odpovědným za škodu, která společnosti překročením oprávnění vznikla.

Na odlišení vnitřního omezení jednatelského oprávnění a stanovení odlišného způsobu jednání jménem společnosti, a to společnosti akciové, je položen apel i v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 216/2003.

V rozhodné době § 191 odst. 1 obchodní zákoník určoval, že nevyplývá-li ze stanov něco jiného, jedná jménem společnosti navenek každý člen představenstva: *„Ustanovení stanov o způsobu jednání právnické osoby není vnitřním omezením jednatelského oprávnění ve smyslu ustanovení § 191 odst. 2 obch. zák. Za taková omezení lze považovat pouze omezení, která zakazují představenstvu jako celku nebo osobám jednajícím jménem představenstva, a tedy i jménem společnosti, učinit určitý právní úkon či právní úkony anebo takový úkon podmiňují (např. předchozím souhlasem valné hromady).“* Jestliže stanovy a zároveň obchodní rejstřík určil, že jménem představenstva jedná společně dva jeho členové a jeden člen může jednat jen na základě písemného pověření, jednalo se o stanovení způsobu jednání právnické osoby a nikoliv o pouhé vnitřní omezení neúčinné vůči třetím osobám. Vnitřní omezení bylo neúčinné vůči třetím osobám i v případě, že bylo zveřejněno. Nejvyšší soud aplikoval stejný závěr jako v rozhodnutí z roku 2002.²¹

¹⁸ obdobně např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. 31 Odo 11/2006, (www.nsoud.cz)

¹⁹ § 133 odst. 1 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

²⁰ § 133 odst. 2 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

²¹ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 8. 2002, sp. zn. 29 Odo 198/2002

Nejvyšší soud se také zabýval otázkou, zda případná **dobrá víra účastníka** smlouvy může mít vliv na platnost této smlouvy, jestliže jménem druhého účastníka smlouvy jednala osoba, která nebyla oprávněná smlouvu uzavřít.²² Skutečnost dobré víry mohla být pro posuzování platnosti významná jen tehdy, pokud jménem společnosti jednala osoba zapsaná v obchodním rejstříku jako její statutární orgán, pokud jednala způsobem zapsaným v obchodním rejstříku, ale nebyla tak oprávněna vůbec jednat (např. v případě, kdy byla odvolána z funkce, ale změna v obchodním rejstříku dosud nebyla zveřejněna). Nejednala-li osoba dle způsobu předepsaného v obchodním rejstříku, pak druhý účastník smlouvy nebyl oprávněn namítat dobrou víru v zápis.

Odlišný způsob jednání jménem společnosti se zapisoval do obchodního rejstříku²³, čímž byla zajištěna materiální publicita zápisu. Princip materiální publicity chránil třetí osoby jednající v dobré víře v zápis ve veřejném rejstříku v případě, kdy zápis neodpovídal skutečnému stavu, tj. byl-li zápis v obchodním rejstříku v rozporu se způsobem ujednaným ve společenské smlouvě. Jednal-li statutární orgán způsobem zapsaným v obchodním rejstříku (odlišným od způsobu určeným ve společenské smlouvě), zavazoval svým jednáním společnost, jestliže třetí osoba jednala v dobré víře v zápis do veřejného rejstříku.

3.2 Po rekodifikaci

I dle nového občanského zákoníku lze stanovit způsob zastoupení odlišný od zákonné úpravy v zakladatelském právním jednání a zároveň ukládá právnické osobě povinnost zapsat způsob zastoupení do veřejného rejstříku právnických osob²⁴ – obchodního rejstříku²⁵.

Dle § 164 odst. 1 občanského zákoníku statutárnímu orgánu přísluší generální zástupčí oprávnění, tedy oprávnění zastupovat právnickou osobu ve všech záležitostech. Není zakázáno omezit jednatelského oprávnění statutárního orgánu, avšak účinky omezení působí pouze dovnitř společnosti. U statutárního orgánu vycházíme z § 47 zákona o obchodních korporacích, který se přiklání k předchozí právní úpravě, stanoví-li neúčinnost vnitřního omezení vůči třetím osobám (a to i přes jejich zveřejnění). Jsou-li členové statutárního orgánu povinni v určitých otázkách jednat např. se souhlasem valné hromady, a

²² Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. prosince 2007, sp. zn. 21 Cdo 265/2007

²³ § 22 odst. 1 z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

²⁴ § 120 odst. 1 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

²⁵ § 25 odst. 1 písm. g) z. č. 304/2014 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob

neučiní-li tak, nemá to vliv na platnost takového právního jednání, neboť omezení není účinné vůči třetím osobám. Statutární orgán ale nese odpovědnost vůči společnosti za porušení svých povinností a tudíž za vzniklé následky (nejčastěji za vzniklou škodu).

Zákon o obchodních korporacích zčásti přebírá předchozí právní úpravu, když v § 191 odst. 1 určuje, že statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů. Jestliže je statutárním orgánem více jednatelů, pak každý jedná samostatně, ledaže společenská smlouva určí, že více jednatelů tvoří kolektivní orgán²⁶. Rekodifikace tak vyřešila teoretickou neshodu, jež měla dva protipóly: na jedné straně názor, který zastával teorii, že více jednatelů tvoří kolektivní orgán, druhá strana prosazovala, že každý z nich je individuálním statutárním orgánem.

V dualistické akciové společnosti je statutárním orgánem představenstvo, které má ze zákona tři členy, nicméně stanovy mohou určit jinak²⁷. V případě vícečlenného představenstva aplikujeme obecnou úpravu občanského zákoníku – představenstvo tvoří kolektivní orgán a neurčí-li stanovy způsob zastupování, každý člen představenstva tak činí samostatně²⁸. Jestliže je představenstvo jednočlenné, pak logicky není třeba upravovat způsob zastoupení, neboť samostatnost zastoupení členem představenstva vyplývá z individuálnosti statutárního orgánu.

Po vzoru zahraničních úprav, zákonodárce zakomponoval do zákona o obchodních korporacích možnost volby mezi monistickým a dualistickým systémem vnitřní struktury akciové společnosti. Zároveň s tím přišla, pro akciovou společnost, nová forma statutárního orgánu – statutární ředitel.²⁹ Dle mého názoru bude statutární ředitel zastupovat akciovou společnost samostatně, neboť určení odlišného způsobu zastoupení vylučuje jeho jednočlenná povaha. Jakékoliv omezení jeho jednatelského oprávnění se, podle dosavadní praxe, nebude posuzovat jako stanovení odlišného způsobu zastoupení. Avšak dle obecné úpravy nebude zastupovat akciovou společnost ve všech záležitostech, neboť toto oprávnění náleží dle § 460 odst. 2 zákona o obchodních korporacích správní radě.

4. Způsob jednání statutárního orgánu a OSŘ

²⁶ § 44 odst. 5 z. č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech

²⁷ § 439 odst. 1 z. č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech

²⁸ § 164 odst. 1 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

²⁹ § 463 ZOK z. č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech

Nezapomeňme vzpomenout na výjimku ze zavazujícího způsobu zastoupení společnosti, kterou obsahuje občanský soudní řád. Stav před a po rekodifikaci je v této otázce obsahově stejný. Procesní úprava dostala sice změny v reakci na hmotněprávní nezpůsobilost právnické osoby nabývat pro sebe práva a povinnosti (nesvéprávnost), ale přestože je statutární orgán v civilním řízení zástupcem právnické osoby, jeho postavení je totožné s postavením účastníků.

Soud je povinen přezkoumat, zda za společnost jedná osoba oprávněná. V civilním řízení to je především statutární orgán, na který se výjimečně nepoužijí hmotněprávní pravidla o způsobu zastoupení právnické osoby³⁰. Důležitým faktem zůstává, že za právnickou osobu v civilním řízení jedná jen jeden zástupce. Je-li statutární orgán kolektivní, za právnickou osobu jedná předseda statutárního orgánu nebo pověřený člen, popřípadě určený jednatel, jestliže statutárním orgánem společnosti s ručeným omezeným je každý jednatel. Nedojde-li k určení jedné konkrétní osoby právnickou osobou, soud určí opatrovníka³¹.

5. Důsledky nedodržení způsobu zastoupení

5.1 Před rekodifikací

Nejvyšší soud se při posuzování platnosti právních úkonů z hlediska nedodržení způsobu jednání právnické osoby z počátku přikláněl k absolutní neplatnosti. Nejednala-li právnická osoba svým statutárním orgánem řádně a nedodržela-li tak zapsaný způsob jednání právnické osoby navenek, právní úkon byl absolutně neplatný.³²

³⁰ usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. března 2005, sp. zn. 29 Odo 963/2003, uveřejněné pod číslem 29/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek: „Jednal-li navrhovatel při podání návrhu na zahájení řízení jedním ze svých jednatelů, pak za navrhovatele ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jednala osoba k tomu oprávněná to platí bez zřetele k tomu, že společenská smlouva předepisovala jednatelům jednat za navrhovatele společně (§ 133 odst. 1 obch. zák.).“

³¹ § 29 odst. 2 z. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád

³² Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 06. 2001, sp. zn. 29 Cdo 695/2000

Později Nejvyšší soud nepřímo³³ vyjádřil změnu v chápání následku nedodržení způsobu jednání právnické osoby. Ve zmíněném rozhodnutí³⁴ vyslovil závěr, že jestliže při projevu vůle nebyl dodržen způsob jednání zapsaný v rozhodné době v obchodním rejstříku v souladu se zněním společenské smlouvy, nelze takový projev vůle považovat za projev vůle společnosti, neboť nebyl učiněn způsobem, kterým jedná statutární orgán a potažmo právnická osoba.

Jestliže nebyla projevena vůle jako podstatný znak právního úkonu³⁵, jednání pouze vyvolalo zdání právního úkonu, a ten byl shledán nicotným³⁶.

5.2 Po rekodifikaci

Osobně předpokládám, že se Nejvyšší soud od své dosavadní judikatury, ve zmíněném překročení způsobu zastoupení členem statutárního orgánu, neodkloní. Při tom vycházím ze dvou bodů.

Nová teorie nepřímého jednání právnické osoby jejím statutárním orgánem a zároveň přímého zákonného zastoupení takovým orgánem předpokládá, že práva a povinnosti vznikají přímo mezi zastoupeným a třetí osobou. Přikloní-li se Nejvyšší soud ke stejnému názoru, je možno předpokládat, že znovu dojde k podobným závěrům jako ve zmíněném rozhodnutí³⁷.

Jestliže statutární orgán neprojeví vůli způsobem zapsaným v obchodním rejstříku, nelze takový projev považovat za projev společnosti, kterou zastupuje. V tom případě nebude splněn základní požadavek pro vznik právního jednání dle § 551 nového občanského zákoníku. Bude-li chybět vůle společnosti, právní jednání bude klasifikováno za zdánlivé a nebude se k němu přihlížet ex tunc.

V druhé možné variantě, se kterou sympatizuji spíše, Nejvyšší soud dojde k závěru, že jednání statutárního orgánu je přímým jednáním společnosti (statutární orgán vytváří a

³³ Nejvyšší soud nadále explicitně neformuloval neplatnost právního jednání, které bylo učiněno v rozporu se způsobem zastoupení.

³⁴ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 265/2007

³⁵ § 34 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

³⁶ neboli (dle nového občanského zákoníku) zdánlivý

³⁷ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 265/2007

projevuje vůli společnosti). Je tedy možno presumovat podobný závěr ohledně důsledku zdánlivosti na základě zmíněného rozhodnutí³⁸ a § 551 nového občanského zákoníku.

6. Závěr

Dle mého názoru, podloženého uvedenými argumenty, rekodifikace soukromého práva nepřinesla do způsobu zastoupení společnosti statutárním orgánem signifikantní změny, kterých by se měli účastníci právních vztahů obávat a tak bude praxe pravděpodobně kontinuální s obdobím před 1. 1. 2014.

7. Prameny

Odborná literatura:

BARTOŠÍKOVÁ; ŠTENGLOVÁ. Společnost s ručením omezeným. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006. 688 s.

ŠVESTKA; SPÁČIL; ŠKÁROVÁ; HULMÁK a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. 2720 s.

ŠTENGLOVÁ; PLÍVA; TOMSA a kol. Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. 1477 s.

DĚDIČ; ŠTENGLOVÁ; KRÍŽ; ČECH. Akciové společnosti. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. 672 s.

BĚLOHLÁVEK, A. a kol. Nový občanský zákoník. Srovnání dosavadní a nové občanskoprávní úpravy včetně předpisů souvisejících. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. 830 s.

ELIÁŠ, K. a kol. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava: Sagit, 2012.

HAVEL, B. a kol. Zákon o obchodních korporacích s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava: Sagit, 2012.

TILSCH, Emanuel a Jiří SPÁČIL. Občanské právo: část všeobecná. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012. 205 s.

SVOBODA a kol. Občanský soudní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013. 1424 s.

ČERNÁ; PLÍVA a kol. Podnikatel a jeho právní vztahy. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2013. 156 s.

³⁸ tamtéž

SVEJKOVSKÝ; DEVEROVÁ a kol. Právnícké osoby v novém občanském zákoníku. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013. 544 s.

ŠTENGLOVÁ a kol. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013. 1008 s.

ČECH, P. Společné jednání jménem obchodní společnosti. Právní rádce. 2008, roč. 16, č. 8.

ČECH, Petr. Statutární orgán, zaměstnanec, nebo od každého trochu? Právní rádce. 2009, roč. 17, č. 2, s. 22 – 33

Normativní právní akty:

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád

Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech

Zákon č. 304/2014 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob

Judikatura:

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 06. 2001, sp. zn. 29 Cdo 695/2000

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2002, sp. zn. 29 Odo 198/2002, uveřejněný pod číslem 58/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. září 2003, sp. zn. 29 Odo 216/2003

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. března 2005, sp. zn. 29 Odo 963/2003, uveřejněné pod číslem 29/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. 31 Odo 11/2006

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. prosince 2007, sp. zn. 21 Cdo 265/2007